

Lageri (taborišča) smrti v sovjetski Rusiji.

Knjiga pod gornjim naslovom je izšla do zdaj v ruskem, češkem in nemškem jeziku. Spisal jo je Nikolaj Ignatijevič Kiselec-Gromov; mož je po rodu kazak iz Kavkaza, osem let je bil v službi Čeke (čezvračne komisije) na Kavkazu, in štiri leta je služil kot višji uradnik na severu Rusije. Ta mož, ki najboljšo pozna razmere v sovjetski Rusiji, nam opisuje v omenjeni knjigi, iz katere bomo priobčili nekaj člankov, vso grozoto ruskih taborišč za prisilno delo v severni Rusiji. Iz te knjige spoznamo, da velik del Rusije danes živi v najhujšem suženjstvu.

Kje so ta taborišča, označena s kratico SLON, t. j.: Severnije Lageri Osobogo Naznačenija — severna taborišča za posebne namene? Na Soloveckih otokih v Belem morju, na otoku Kond ob izlivu reke Onega, ob finski meji od mesta Petrosavodsk do Severnega ledenega morja, v guberniji Arhangelsk, v Turkestanu in v Sibiriji. Vsa ta taborišča upravljajo uradniki strahovite Čeke (tajne policije), ki so skoraj vsi židovskega pokolenja.

Vsako taborišče ima posebne oddelke. In vsakemu oddelku je odmerjeno posebno delo. Eni podirajo po zimi les, po leti delajo nove ceste in železnične proge, drugi spravljajo les na ceste, vozove in ladje, tretji sušijo močvirja, četrti lovijo ribe, peti nalagajo razno blago na železnice in ladje, šesti popravljajo ali delajo nova pristanišča, sedmi se oddajajo v službo raznim sovjetskimi podjetjem itd.

Zakaj so nastala ta taborišča?

Ko se je v Rusiji končala meščanska vojna, je pobegnilo od tam mnogo vojaštva, uradnikov, meščanov in v obče premožnih ljudi. A mnogo jih je ostalo v Rusiji, ker se niso mogli izseliti. Vse te je sovjetska oblast označila za svoje sovražnike, zato jih je sklenila uničiti. In začelo se je klanje. Klali so navadno ponoči in po kletih. Prve čase so ubogim žrtvam sekali glave s sabljo, pozneje so jih streljali. Poklali so na ta način na stotisoče, morda celo na milijone vojakov, uradnikov, duhovnikov in različnih zasebnikov. Toda ubogih žrtev niso samo klali, tudi mučili so jih in zahtevali, da priznajo svojo krivdo, čeprav so rabljali vedeli, da so nedolžne. Ker pa človek nerad prizna svoje slabo dejanje, čeprav je kriv, so čekisti govorili kaznjencem: »To kako bomo zaslišali pod prešo.« »Preš« je bilo več vrst, vsak čekist si je izmislil svoje. Naj tu nekatere navedem:

1. Ubogega ujetnika postavijo v čeber, na katerega teče curek vroče vode, in čekist vprašuje: »Ti, kača, ali priznaš, da si pokončal sto komunistov?«

2. Na ujetnika se okrog vratu priveže močna vrstica, na katero se obesi 4 puđe (64 kg) težka utež. Tako obteženega ter zvezanega postavijo v ozko luknjo, kjer ne more ne sedeti, ne stati in mučijo ga tako dolgo, da prizna, »da je ustrelil sto komunistov.«

3. Ujetnika zapro nagega v temno klet. Tam izpuste iz posebne kletke približno 20 lačnih podgan. Živali napadejo ujetnika in mu trgajo meso s telesa. Ujetnik

kriči, kar more, a vse je zaman. Večkrat se zgodi, da pride ob pamet.

Te »preše« veljajo čekistom kot omikane (civilizirane). So pa tudi take, ki jim veljajo kot neomikane. Ujetnika slečejo in mu dajo v debelo črevo avtomobilno pumpo. In pumpajo zrak v telo, ob enem pa izprašujejo v strašnih mukah se vijočega ujetnika: »No, kača, ali priznaš?« In če je priznal, so ga ustrelili. Če pa ni priznal, so tako dolgo pumpali, da so mu počila čreva. Večinoma so ujetniki vse priznali, da so se le strašnih muk rešili.

Tako je delala Čeka od leta 1918 do leta 1921. Pa tudi še do leta 1923 so sekali čekisti svoje žrtve v kletih Čeke. Potem pa so nastopili drugo pot. Voditelji Čeke so se vprašali: Zakaj morimo protirevolucionarje, ker od tega nimamo nobenega dobička. Zato so sklenili, na severu Rusije napraviti velika ujetniška taborišča, češ, tukaj se bodo bivši oficirji, izobraženci, uradniki, trgovci in vsi škodljivci sovjetov počasi uničevali. Predno pa bodo uničeni, bodo s svojo močjo za sovjetsko oblast opravljali koristno delo. Pri tem delu bo poginilo silno veliko žrtev, a zato bo imela sovjetska oblast pripravljenega dosti lesa za izvoz, dobre ceste, prekope itd. Štirinajst let že opravljajo ti novi sužnji prisilno delo za sovjetje; kako dolgo bo še to trajalo, je odvisno od volje in vesti vseh tistih, ki za to vedo!

A. K.

Krajne šolske odbore prosimo, da svoja naročila za šolske potrebščine pošljejo na naslov: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru ali v Ptuj.

Peter Rešetar rešetari.

Na sprejedu s kolegom Perotom. Zadnji čas sem dobil njegov novi uradni naslov: g. Pero v civilu. Zato sem ga obiskal in sva šla na sprehod. Bil je malo nahoden, pa se je vedno brisal. Pri tem mu je pa padel robec na tla. Pobrjal sem ga in hotel shraniti za spomin na najin sprehod. Pa je dejal: »Robca pa ne dam, to je sedaj še edino, kamor smem svoj nos utakniti!«

Moj pes je poginil. Huda nesreča me je zadela! Pes mi je poginil. Ker vem, da sem ga s kranjskimi klobasami fudral, ni bilo mogoče, da bi od tega poginil. Zato sem poklical živinozdravnika, da pregleda, kaj je bil vzrok. In je konstatiral, da klobasa ni vzrok, pač pa papir, v katerem je bila klobasa zavita. Pogledal ga je in videl, da je to bila deklaracija JNS za volitve. No, potem ni čuda!

Ubogi Janez Pucelj! Njegovi lastni ljudje ga sedaj tako zdelujejo, kakor da ga res tako dobro poznajo!

Dokaz posmrtnega življenja. Nekateri pravijo, da so v JNS sami brezverci, toda to ni res. Med njimi so tudi taki, ki verujejo v posmrtno življenje, saj so lani dne 5. maja pustili toliko bivših živih, potem mrtvih, med živimi zopet glasovati! Hoteli so doprinesiti dokaz njihovega posmrtnega delovanja!

Udružena opozicija. Pri sestavljanju kandidatnih list za občinske volitve vidimo navadno dve listi (JNS je dosedaj postavila listo le na Raki, v znamenje, da boluje na raku). Ti dve listi sta naša in pa vsi ostali združeni na eni listi. No, ta združena opozicija je prava maneštra! Nekaj je v njej centralističnih čevabčev, nekaj hrvaške zelene paprike, nekaj kosčkov

Za občinske volitve potrebne tiskovine!

Predvsem priporočamo, da vsak, ki se zanima za občinske volitve, posebno pa člani volilnih odborov, naj imajo knjižico, v kateri je zakon o volilnih imenikih, zakon o občinah in uredba o sestavi kandidatnih list. Ta knjižica stane 5 Din.

Za izpisek volilnih imenikov vzemite iste tiskovine, na katere je imenik v občinah sestavljen, ker s tem najlažje iščete ob priliki volitev. Za vsako volišče pripravite poseben imenik za zaupnika in poseben imenik za volilno pisarno.

Tiskovine za kandidatne liste, kakor tudi tiskane izjave, ki jih morajo podpisati kandidati, smo pripravili.

Naročite vse pravočasno, ne šele zadnje dni, posebno važno je glede imenikov in reklamacij. Naročite pa vse tiskovine obnem, da ne bo treba prevečkrat plačevati poštnih stroškov.

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in Ptuj.

Puceljeve kranjske klobase, malo starega rume-nega JNSarskega régrata, na vrh pa malo rdečega zosa iz Rusije. Slovenski želedec pa te maneštre ne prenese. Kramer sicer zelo ponuja to godlo, toda ne gre mu v denar! Občine, kjer bodo ljudje imeli tak želedec, da bodo to maneštro sprejeli, bomo zagradili okrog in okrog, da bodo ločene od ostale zdrave človeške družbe.

Gospodarske liste. Kjer jim manešterska udružena lista ne rata, tam JNSarji skušajo spraviti skupaj za volitve gospodarsko listo, češ, da so volitve le gospodarskega značaja. To ni res, kar bi lahko vsak že iz tega sklepal, ker JNS to trdi. Kar JNS trdi, je ravno nasprotno res! V neki občini pa so le verjeli in so mene poslali, da naj ljudem pojasnim položaj. Obiskal sem oba nosilca obeh gospodarskih list. Pa mi je rekel eden: »Jaz imam na programu, da kupi občina bika plemenjaka.« Drugi mi je pa rekel: »Jaz imam na programu, da kupi občina merjasca plemenjaka.« Jaz pa sem rekel, ko nobena pametna beseda ni nič zalegla: »Torej bo moral volilni predsednik vprašati volilca: »Ali glasuješ za bika ali za merjasca?« In sedaj se je nekaj zgodilo! To je pomagalo! Še tisti večer smo imeli eno skupno listo JRZ in občina bo kupila bika in merjasca na žalost same JNS.

Ptica hitrejša od letala.

Ljudje so postali že prevzetni in so menili, da razvijajo njihova letala že nepri-merno večjo brzino nego na primer ptice. Da temu ni tako in da nekatere ptice še vedno drže rekord na dolgih progah, je moral doživeti neki ameriški letalec, ki je zagledal te dni za sabo jato ameriških deževnikov, nekih močvirnih ptic, ki se je bližala njegovemu letalu. Spravil je aparat do največje brzine. 250 km so se kosale ptice in človeški stroj, potem pa je ta zaostal. Ameriški deževnik razvija, kakor je pokazal ta poskus, brzino kakšnih 345 km na uro, znano pa je že od poprej, da preleti lahko do 4000 km dolgo progo, ne da bi mu bilo treba »pristati«.